

Streda 20. týždňa

Mt 20,1-16

Povolanie

Pracovať na svojom povolaní

Pán Ježiš cez evanjeliové podobenstvo pouča o jednej veľkej pravde. A tou pravdou je, že všetci máme povolanie od Boha. Kristus nás pozýva pracovať do svojej vinice. Je to povolanie, alebo pozvanie ktoré je stále aktuálne a platné. Platné preto, lebo Boh ostáva verný v každom čase. On je ten istý včera, dnes i naveky. No nie každému sa toto povolanie dostane v rovnakom čase. Jedným sa toto pozvanie dostane na úsvite ich života, teda už v mladom veku. Iným v dospelosti a iným až celkom na konci ich života. Boh dokonca prijíma do svojej vinice i tých, čo po celý svoj život predstierali hluchotu a ignorovali Pánovo volanie. A práve na tomto sa my kresťania dokážeme veľa ráz pohoršovať. Nie sme schopní pochopiť Božie plány. Nevidíme do nich. Na miesto toho, aby sme sa radovali z prejavu Božej dobroty a lásky voči všetkým ľuďom, hneváme sa a vyčítame Bohu jeho nespravodlivosť. Snažíme sa staviať do pozície sudcov. Do pozície Boha. Naša pýcha nás úplne oberá o spolucítenie s hriešnikmi a v neposlednom rade aj o skutočnú radosť a lásku z návratu zblúdených synov a dcér.

Boh volá koho chce a kedy chce. Vyplýva to z jeho nekonečnej dobroty a lásky voči nám. Boh je absolútne slobodný, a preto sa môže rozhodnúť, ako chce. Boh dokazuje svoju veľkosť a slobodu práve svojou nekonečnou láskou. Táto sloboda Boha je pre človeka nepochopiteľná.

Práca v Pánovej vinici v ktoromkoľvek úseku nášho života znamená spoluúčasť s Kristom na vykúpení sveta. Ten, kto dostal pozvanie ísť pracovať do Pánovej vinice, musí sa najrozmanitejšími spôsobmi „zúčastňovať“ na Božom pláne spásy a pomáhať aj iným, aby dosiahli spásu. Pomáhajúc iným, aj sám sa spasí.¹ Úlohou nás kresťanov je, aby sme svojím životom poukazovali na pravého a živého Krista. Aby sme šírili jeho náuku po celom svete a poukazovali na pravé hodnoty, ktoré sú trvalé. Našou úlohou nie je rozhodovať o tom, kto má byť spasený a kto nie. To prenechajme Bohu. Starajme sa v prvom rade o vlastnú spásu. O to, aby sme žili, ako sa patrí vzhľadom na Božie deti a v ničom nezaostávali, aby sme neboli nikomu na pohoršenie. Aby možno aj skrze naše svedectvo života sme mnohých pritiahli k Bohu, Otcovi.

Amen.

¹ Ján Pavol II., *O čnosti rozvážnosti*, 1978.